

Funeral de MIQUEL OLIVER MASSUTI

Juan Trias Lladó

Parròquia de Sant Jaume

21 de gener 2004

Amics,

No estan molt enfora les festes de Nadal quan, a les esglésies, celebràvem el naixement de l'infant de Betlem, signe de la pau de les persones de bona voluntat . I, avui, acabam de llegir el text de les BENAURANCES, autèntica declaració programàtica de la vida segons l'Evangelí de Jesús.

Ho hem evocat quan estam reunits per dir "Adéu", a un amic entranyable, en qui, pens, es realitzen les paraules que hem escoltat. Miquel Oliver fou un home de bona voluntat. En la seva vida, durament sacsejada per angoixes i desencisos, visqué sempre com a persona de pau, mantenint la il·lusió d'un món diferent, just i equilibrar en el que la llibertat i el respecte a l'altre fossin ferment de convivència i solidaritat engrescadores, i de vertader progrés humà.

La mort d'un persona exemplar ens invita a reflexionar un moment sobre el sentit que, els qui seguim vivint, donam al que som, pensam i fem. Pels qui som creients és també ocasió i motiu d'una pregària fraternal i confiada.

En les misses-funerals és freqüent proclamar les Benaurances; més, avui, he escollit el text, no sols per la seva plenitud religiosa i ètica, sinó per lo adequat a la vida i la personalitat de Miquel Oliver.

Benaurats els qui tenen fam i set de justícia ...

Benaurats els perseguits pel fet de ser justs ...

Benaurats vosaltres quan, per causa meva, vos ofendran, vos perseguiran i escamparan contra vosaltres tota casta de calumnies; alegreu-vos i feis festa, perquè la vostra recompensa es gran en el cel ...

I podríem afegir per entendre millor el que Jesús ensenyava: perquè el vostre esforç i la vostra lluita, no seran inútils i, al final, haureu sembrat llavors de pau renovadora que donaran el seu fruit. Quan una persona somnia i treballa per ideals de justícia, conscient o inconscient està prop del Déu qui ens diu: "El que feis els altres, a mi m'ho feis".

Totes les aberracions que, al llarg de la Historia s'han fet en nom d'un déu, han passat perquè s'ha oblidat que l'únic camí per arribar a la Divinitat passa per la Humanitat: "Com pots dir que estimes a Déu, a qui no veus, si no estimes els que t'envolten" ... "No tot el que diu senyor, senyor, entrarà al regne del cel, sinó el que fa el be".

Els creients, a vegades, oblidam aquestes paraules. Miquel Oliver les visqué.

El dia 20 de juliol de 1936 canvià sobtadament la seva vida. Tenia 17 anys i estava al camp de futbol. L'avisaren que passaven coses a ca seva i que hi anàs. Pel camí es trobà amb son pare que intentava amagar-se dels qui, amb intencions criminals, el perseguien... No es tornarien a veure fins 16 anys després, quan el pare tornà de l'exili.

Quants somnis, quantes il·lusions quedaren segurament estroncades aquell dia. Estudis interromputs, empresonament mai justificat, i, es mes que probable, quants "amics (amics, en lletra petita), giraren l'esquena. El "perseguit" esdevé "amistat perillosa". Però, sobretot, una família profundament agredida i desfeta. Hi ha moments i sofriments difícilment assumibles.

¿Com era l'intimitat profunda d'aquest home que, anys després, educa els seus "sense odis, dogmatismes o intolerància, sinó sempre amb clara visió de la llibertat, la fidelitat als propis principis ètics, la tolerància, la solidaritat i la germanor entre les persones i els pobles" (tal m'ho digueren els mateixos fills). Tots hem conegut persones ressentides, i sovint un pensa: "i, jo, com seria, si hagués passat tot això?".

Ell fou ben conscient del que li havien fet. Marcat, sí, però ressentit, no ho fou.

Com a cristià, pens que l'arrel més profunda de la llibertat i de la convivència es la capacitat de perdó i la superació de l'ofensa. La veritat que ens fa lliures, sols neix i creix en els qui son nets de cor.

Benaurats els humils ... els compassius ... els qui posen pau ... els qui saben mirar cap endavant i construir un futur millor, conscients del passat, i vivint responsablement el present. Els qui aprenen a convida, en el respecte i la participació, mes enllà de totes les diferències de cultura o de raça, de creença o ideologia, de status o afeccions.

Benaurades les persones afables, sensibles i bondadosos, les persones senzilles qui saben dialogar sense cridar les seves veritats, i creuen en la força de les paraules, sense convertir-les en armes que traspuen odi o venjança. Ell tengué motius, que serien comprensibles, per a mantenir els sentiments, però sempre fou persona educada i comprensiva; científic que aprenia lliçons del passat, però mirant amb il·lusió vers un futur que es presenta ple de possibilitats que, ben administrades, poden ser el principi d'una nova època renovadora i verament respectuosa amb els Drets Humans, amb tots els drets de la Persona.

I quan dic tot això tenc presents detalls de la vida de Miquel Oliver. Diferent seria el nostre món si tots fóssim així. Ell, en gran part, ho fou.

I clar que, com tot ésser humà, tenia les seves limitacions i equivocacions, no existeix la persona perfecta, però res pot deformar el record de la bona persona, del ciutadà compromès i fidel als seus principis, que ha estat pels qui hem tingut el privilegi de conèixer-lo.

Avui l'estam acomiadant, de qualque manera, en una celebració cristiana. Els presents qui som creients, miram la realitat en la perspectiva del regne de Déu, en un sentit de vida eterna que, mes que conseqüència del que feim en aquesta terra, es la manifestació absoluta del Déu-qui-ens-estima, en aquella "immensa multitud, que ningú pot comptar" que ens ha dit l'Apocalipsi. Es la plenitud de les Benaurances que han centrat la nostra reflexió i el nostre record. El que aquí aprenem a viure, Déu ens ho donarà a mans plenes: una pau que, a tots, ens fa definitivament germans, perquè Déu es amor.

Així podem dir, benaurats els que estan de dol, perquè ells seran consolats.

Una persona sempre s'ha d'enfrontar, sense perdre el coratge, amb les dificultats. El pacífic, a la llarga, té més força que totes les violències, físiques o morals. Una visió serena del món, des de la fe adulta i profunda, ha de revitalitzar l'esperança i l'optimisme. Com a persones i com a ciutadans, tenim la capacitat de millorar la realitat. Units ho aconseguirem.

Els qui estan de dol són els qui s'enfronten amb dificultats i lluites... els qui pateixen en la forma que sia, i no es desanimen... els qui miren vers l'utopia, sense perdre contacte amb la realitat, i, com diu el poeta tantes vegades nombrat: saben que "sols es fa camí, caminant". Sols l'esperança serena ens dona vitalitat per seguir endavant.

El consol es la convicció de que sempre val la pena l'intent, quan la causa es justa i es noble. Es la seguretat de que, a l'horitzó del temps, apunta una humanitat diferent, que ajudam a fer possible. Un món en el que, citant el profeta Isaïes, somniava amb veu alta en un sermó memorable, el màrtir Martí Luther King, no hi hagués ovelles i lleons, víctimes i botxins, sinó que junts apaguassin tots la seva set amb l'aigua fresca de la mateixa font.

Des de la meua fe personal, amb els dubtes que sempre hem d'aclarir, invit als creients a pregar pel nostre germa Miquel perquè, en el misteri del més enllà, la Llum del Déu que ens ha manifestat que tot està en l'Amor, gaudeixi avui de la pau, la serenitat i el goig. Que visqui la plenitud dels somnis que aquí mai vegé realitzat del tot, i ens ajudi a seguir el seu exemple.

No sabem que es el Cel, ni com pot ser, perquè tampoc sabem com es Déu. Però creure, per a mi, es igual que estimar. No sabem perquè, però ho sentim profundament, amb tota la nostra sinceritat.

Deixau-me acabar dient: Miquel, tú que estàs en el cel,
no oblidis la nostra terra, la nostra estimada Mallorca...
no oblidis (no ho sabries fer) la teua família, els teus amics...
i, així com ho podeu fer des d'allà on ets ara...

(mai tan ben dit: Déu sap com es!) ajuda'ns, ara i sempre. Amén.